

“Όταν έχεις την συνείδησή σου καθαρή, μη φοβάσαι ποτέ από τίποτε”

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Η φωνή τής συνειδήσεως είναι μία σιωπηλή κραυγή, μία μυστική φωνή, τήν οποία τήν άκούς καί τήν καταλα-βαίνεις ότι έρχεται από μέσα σου, άλλ' όμως έρχεται έξω από σένα, από τόν Θεό.

Ή ίδια ή λέξις συνείδησις ση-μαίνει νά ξέρης μαζί, τό ίδιο. Κι αύτοί πού ξέρουν μαζί τό ίδιο πράγμα είναι ό Θεός καί ό άνθρωπος. Επομένως, ό λογισμός ή η συνείδησις είναι οφθαλμός μέ τόν όποιο βλέπει ό Θεός τόν άνθρωπο καί ό 'ίδιος οφθαλμός είναι μέ τόν όποϊο βλέπει ό άνθρωπος τόν Θεό. Όπως Τόν βλέπω έτσι μέ βλέπει -έτσι αισθάνομαι ότι μέ βλέπει- όρασις ταυτόχρονη καί από τά δύο μέρη.

* * *

Ή διεστραμμένη θέλησις καί γενικά όλα τά πάθη, ι-διαίτερα ή περιφρόνησις αύτής τής φωνής, επισω-ρεύουν μερικά λέπια επάνω στά αύτιά, τά όποια καλύ-πτουν τήν φωνή, ώστε νά μήν άκούγεται πλέον. Τότε καί ό Θεός σβήνεται από τόν οφθαλμό

μας, ώστε νά μάς φαίνεται ότι δέν υπάρχει πλέον. Διά τών άμαρτιών μας, ή συνείδησίς μας έξησθένησε. «Έτσι καταλαβαί-νουμε πώς είναι τόσο δυνατό σκοτάδι ό Θεός στά μάτια τών άμαρτωλών, ώστε νά φθάνουν από τήν καλή πίστι στην πλάνη τής άπιστίας, ή όποία καί τούς κυριεύει καί νομίζουν ότι μόλις τότε έφθασαν στην «αλήθεια».

* * *

Ή φωνή τής συνειδήσεώς μας δέν θά ήμπορή νά εί-ναι στό ίδιο επίπεδο όλη τήν περίοδο τής επί γής ζωής μας. Κάπου - κάπου άρχιζε ι νά κραυγάζει, διαπερνώ-ντας τά λέπια τής άκοής μας καί καταγγέλοντάς μας ε-νώπιον τού Θεού καί ενώπιον μας γιά όλες τίς άνομίες πού έπράξαμε καί, εάν δεν συμφιλιωθούμε μ' αυτόν τόν κατήγορο μας, όσο καιρό είμεθα οδοιπόροι στην πα-ρούσα αύτή ζωή (Ματ. 5, 25), θά έχουμε τότε τόν Λόγο τού Θεού, διότι Αύτός θ' άκούση τήν καταγγελία καί θ' άποδώση δικαιοσύνη καί θά μάς ρίξη στά βάσανα τής κολάσεως.

* * *

Υπάρχουν άνθρωποι, οί όποιοι έπαλαιώθησαν στό κακό -μή θέλοντες νά γνωρίσουν τόν Θεό- καί πρόσ τό τέλος τής ζωής τους, όταν ό εγωισμός τής φύσεως μα-ραίνεται πλέον, θυμούνται τίς άμαρτίες τους μ' ένα α-προσδόκητο ξέσπασμα τής ασθενούς συνειδήσεώς τους.

Θέλουν τότε νά συντρίψουν όλα τά φράγματα τών ανο-μιών τους καί νά πετάξουν τά πάντα από μπροστά τους, ώστε καί ό ύπνος άκόμη τούς φεύγη, ενώ σέ μερι-κούς τούς φεύγει καί τό μυαλό. Διότι στ' αλήθεια χάνει τό νού του ό άνθρωπος, ό όποιος σ' ολόκληρη τήν ζωή του δέν έκανε τίποτε άλλο παρά μόνο νά πνίγη τήν φω-νή τής συνειδήσεώς του.

Γι' αυτό δέν θέλει ό Θεός νά έξέλθης άπ' αύτή τήν ζωή, χωρίς νά γνωρίζης ότι έσκότωσης τήν συνείδησίν σου, αυτόν τόν καλό σύμβουλο σου, πού τόν είχες πρόχειρα παντού κοντά σου, καί δέν σ' αφήνει ν' άναχωρήσης, χωρίς νά ίδής, άπ' έδώ άκό-μη, πού θά υπάγης.

* * *

Ή συνείδησις από τήν φύσι της ούδέποτε εγκρίνει τήν άμαρτία καί τό πάθος. Από τήν φύσι της δέν υπο-κύπτει, άκόμη κι άν ή τροχοπέδη της δέν λαμβάνεται ύπ' όψιν από τόν άνθρωπο, ό όποιος πίπτει καί έπιτελεί τήν άμαρτία, παρά τήν άπαγόρευσί της.

Από έδώ άρχίζουν οί έλεγχοι τής συνειδήσεως -«ό κατήγορος σου» μέ τόν όποιο

πρέπει νά συμφιλιωθείς καθ' όδόν- ό όποιος δέν σιωπά μέχρι νά άναθεωρήσης τίς ενοχές σου καί έπιστρέψης από τίς άμαρτίες σου γιά νά ήμπορέσης νά λάβης τήν συγχώρησι τού Θεού.

Σέ περίπτωσι πού οί ηθικές παρεκτροπές τού άνθρώπου τόν έχουν δε-μένο σάν μέάλυσίδα μέ τήν δυναμική έπιρροή τους, άκολουθούν οί τιμωρίες τής συνειδήσεως, χειρότερες ά-πό τόν άπλό έλεγχο. Αύτές οί τιμωρίες είναι η άνισορροπία τού νού -έλαφρότερη ή βαρύτερη, άπό τήν ό-ποία μπορεί νά επανέλθη- καί οί άλλες βαρύτερες μορ-φές, όπως ή σχιζοφρένεια, ή παράνοια, ή επιθετική τρέ-λα καί τέλος ή αύτοκτονία.

Όλα αύτά είναι τά έπακόλουθα τής συνειδήσεως, ή όποία είναι πνευματικό όργανο του άνθρώπου. Τό έπόμενο βήμα είναι ή βύθις του άνθρώπου στό σκοτάδι καί στά αιώνια βάσανα. Αύτή είναι ή φρικιαστική προ-οπτική τής ζωής στήν άμαρτία.

* * *

Όταν έχης τήν συνείδησί σου καθαρά, μή φοβάσαι ποτέ άπό τίποτε.

Από το βιβλίο: ΒΙΟΣ, ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΝΟΥΘΕΣΙΕΣ ΤΟΥ ΡΟΥΜΑΝΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΡΣΕΝΙΟΥ ΜΠΟΚΑ (1910-1989)

(Μετάφρασις άπό τά ρουμανικά ύπό μοναχοῦ Δαμασκηνοῦ Γρηγοριάτου)

πηγή: inpantanassis.blogspot.com